Painos on nyt 5,444

TOVERITAR

Amerikan suomalaisten työläisnaisten äänenkannattaja

Organ of the Finnish Working Women in America

No. 30. TIISTAINA, HEINÄKUUN 25 P. — TUES. JULY 25, 1916. 1916 — Kuudes vuosik.

Kertomus äidin rakkaudesta

I luku.

"Olen ajatellut, että meidän pitäisi hankkia Keitille piano, sillä hän on nyt täyttänyt kolmentoista ja kaikki tytöt nykyään opettelevat soittamaan."

"Ja minä toivon, äiti, että sinä saisit sen päähäsi, että minut on ristitty Katariinaksi eikä "Keitiksi", keskeytti tyttö.

"No Keiti tai Katariina, rakastan sinua yhtäpaljon, kummalla nimellä hyvänsä sua nimittänenkin, ja jos äitisi haluaa sinulle pianon ostaa, niin minun täytyy keksiä keino miten sen saamme maksetuksi ja samalla pidetyksi katto päämme päällä," vastasi Jim Haskins, komppanian kirjoissa hänen nimensä oli James, mutta kotona ja tuttavien keskuudessa kutsuttiin häntä Jimiksi.

"On paljon perheitä, joilla ei ole niinkään suuret tulot kuin meillä, jotka hankkivat soitannon opetusta lapsilleen," intti Mrs. Haskins.

"All right, äiti mene niin pitkälle kuin tahdot, kunhan vaan et meitä velkaannuta. Nyt minä menen leikkimään lasten kanssa."

Silloin Henry viisi-vuotias ja Jennie kaksi vuotta häntä nuorempi tekivät rohkean ryntäyksen sanomalehteä kohti, jota isä oli lukemassa ja huudahtivat yhteen ääneen:

"Tule leikkimään junaa, isä."

Isä paneutui nelinkontin lattialle, joka oli merkki seitsenvuotiaalle Jackille ja yhdeksänvuotiaalle Maijulle, yhtyä leikkiin ja jättää kuvien piirustelemisen, jota he olivat juuri tekemässä värikynillä.

Jimmie, joka oli yksitoista vuotias ja isänsä kaima, pani pois suuren kuvaraamatun, jota hän katseli ja yhtyi myöskin leikkiin nimittäen itsensä konduktööriksi. riksi.

Isä oli juna; tuolit olivat asemina ja Maiju ja Jakki ja Jennie kiipesivät junan selkään matkustajina ja Henry rupesi veturinkuljettajaksi, että sai olla kyytillä kaiken aikaa.

Asemalta asemalle iso Jim Haskins ryömi nelijalassa kunnes väsyneet polvet muistuttivat että pikku matkustajien olisi jo aika mennä levolle.

Seuraavana aamuna aamiaisen syötyä lähti Jimi työhönsä; vanhemmat lapset lähtivät kouluun. Henry ja Jennie saattelivat isää kadunkulmaan asti ja kantoivat hänelle avuksi eväskoria.

"Hyvästi lapsukaiset, tulkaa taas minua vastaan illalla," sanoi isä ja suuteli lapsia erotessa.

II luku.

"Anna mennä", sanoi iso Jim Haskins, uhkarohkein rautarakennustyöntekijä 20-kerroksisella rakennuksella, joka oli kohoamassa pilviin.

Pieni voimakone älähti kaksi kertaa ja Jim oli matkalla ylös korkeimmille kerroksille. Istuen laiskasti rautapuomin päällä, valmistautui Jim pitämään kiinni lujasti yhdeksännellätoistakerroksella, ollakseen valmis äkilliselle pysäkille korkeimmalla kerroksella. Hänen alapuolellaan käveli muurahaisen kokoislita näyttäviä ihmisiä ja hevoset ja katuvaunut näyttivät lasten leluilta.

Mutta nopea "hissi" yht'äkkiä ja odottamatta pysähtyi kahdeksannellatoista kerroksella. Se tuli Jimille odottamatta ja hän putosi kiitäen ohitse kauhistuneiden työtoverien, alas kivikäytävälle, murskaantuen muodottomaksi lihamöhkäleeksi.

"Jim on loukkaantunut koko pahoin," sopersi poliisi katkonaisella äänellä, joka meni asiasta ilmoittamaan Mrs. Haskinsille.

"Oh minun täytyy mennä hänen luokseen. Henry mene sinä Jennien kanssa Mrs. Brownin luo ja olkaa siellä niin kauan kuin minä menen katsomaan, miten isä voi," huudahti Mrs. Haskins, kun hän otti lapsen kätkyestä viedäkseen sen myöskin Mrs. Brownin hoitoon.

"Niin, nähkääs — Jim loukkaantui hyvin pahoin — er — heidän täytyi viedä hänet ruumishuoneelle," pääsi poliisilta, sillä vaikka hän tarkoitti ilmoittaa uutisen hellävaroen ei hän sit äsen paremmin osannut.

"Oh, jumalani! Jim on siis kuollut! ja Mrs. Haskins kaatui pyörtyneenä lattialle, pusertaen lasta rintaansa vasten ja toiset lapset juoksivat itkien paikalle, tietämättä vielä mikä onnettomuus heitä on kohdannut.

Kolmen päivän perästä Jim Haskins haudattiin. Yhtiön ei tarvinnut maksaa leski Haskins'ille vanhingonkorvausta, syystä, että oli olemassa jonkinlainen palkollisten vahingonkorvauslaki, tai jotain sellaista, jota ei leski Haskins voinut käsittää.

Kahdessa kuukaudessa olivat heidän säästönsä loppuun kuluneet ja vuokra olisi ollut taas maksettava. Leski Haskins ei voinut enään asua seitsemän lapsensa kanssa samassa mukavassa terveellisessä aunnossa, jossa olivat asuneet. Talon omistaja oli sitä mieltä, että heidän olisi pa-

(Jatkoa toisella sivulla.)

Äitiysvakuutuskysymys

Köyhä äiti muistaa katkeruudella ilottoman lapsuutensa, joka kului puutteessa ja oppimattomuudessa. Sitä seurasi aikainen leivänhankinta ja lopulta huolenalaiset ja kovat päivät lasten äitinä ja useimmiten sen ohella palkkalaisena vieraan työssä.

Kuka suorittaa ankarimman ja pisimmän työpäivän Kenen terveys säälimättä joutuu vetoisessa tai ummehtuneessa työpaikassa, ylivoimaisista työponnistuksista ja riittämättömästä ravinnosta ja vaatetuksesta mitä suurimpaan vaaranalaisuuteen? Kenen on huolehdittava lastensa toimeentulosta ja kasvatuksesta, kun oma tai miehen pieni palkka ja yhä kallistuvat elantokustannukset tekevät välttämättömyystarpeidenkin tyydyttämisen mahdottomaksi? Äidin, työläisäidin tulee kestää tuota kaikkea. Häneltä elämänhuolet riistävät mielen levon, kuihduttavat hänet ennenaikaisesti, painaen olojen pakon voimalla kurjuuteen ja kärsimyksiin.

Monasti tuntee työläisäiti elämäntaakan olevan ylivoimaisen, mutta kaikkein tukalin on tilansa

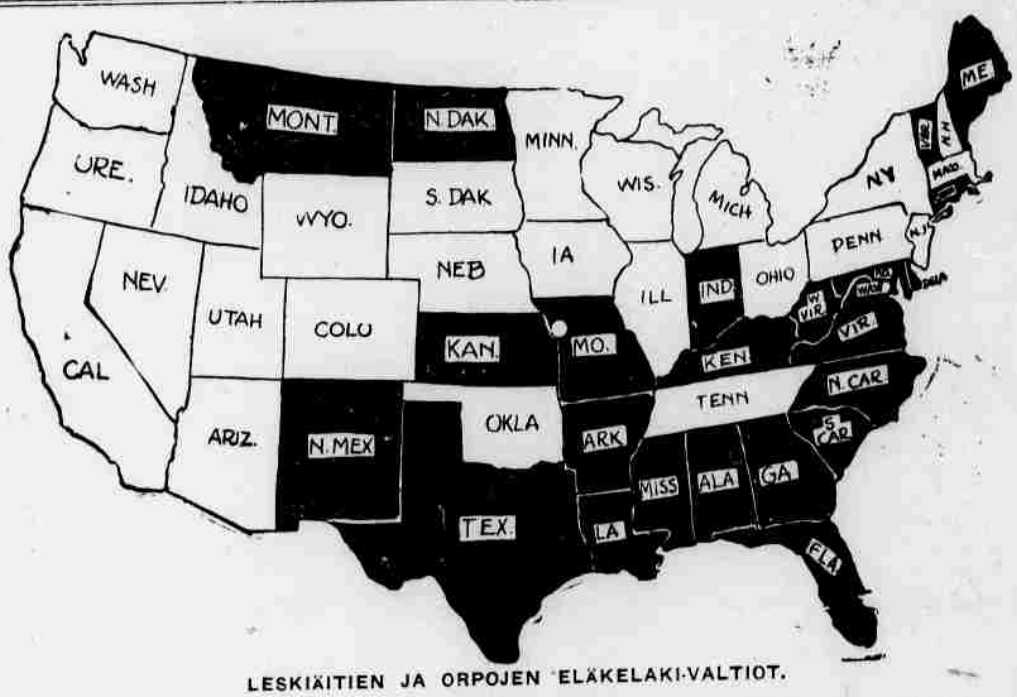

LESKIÄITIEN JA ORPOJEN ELÄKELAKI-VALTIOT.

Ylläoleva kartta näyttää ne valtiot Yhdysvalloissa, missä on voimassa leskiäitien ja orpolasten eläkelaki: ne valtiot ovat valkoiset. Viime vuonna heinäk. 13 p. numerossa Toveritarta oli pitempi selostus tästä laista eri valtioissa, joten emme nyt lähde tekemään siitä selvää.

Mutta kuten tiedämme, hyödyttää tämä laki ainoastaan niitä leskiä ja orpoja, joilta on tuki ja turva kuoleman kautta riistetty, näistäkin vain sellaisia, jotka ovat tämän maan kansalaisia. Lain ulkopuolelle jäävät kaikki ne, jotka eivät ole kansalaisia, kaikki avioeron kautta oman onnensa nojaan joutuneet äidit ja lapset, sekä sellaiset vaimot ja lapset, missä isä syystä tai toisesta ei kykene pitämään huolta perheestään, kuin myöskin naimattomat äidit ja heidän lapsensa.

Paljon siis olisi vielä tähän lakiin lisättävää, että kaikki ne lapset, jotka viattomasti joutuvat kovan kohtalon alaiseksi, tulisivat yhteiskunnan puolesta turvatuksi.

Mutta hyvä tämäkin laki, niin pitkälle kuin se ulottuu. Se on alkua tämänsuuntaiselle lainlaadinnalle ja meidän on pyrittävä sitä edelleen jatkamaan, laajentamaan ja kehittämään.